

Una nit de soroll, una vida de silenci.

Tot començà el dia 25 de novembre, quan uns companys i jo vam marxar tots plegats cap a un refugi que ens havia recomanat una agència de viatges bastant estranya. En arribar al peu de la muntanya havíem de prosseguir el camí a peu. El taxista, pel meu gust, va marxar massa ràpid. No ens va dedicar ni una sola paraula durant les tres hores de camí amb taxi. En aquell instant, vaig notar el fred que feia i vaig començar a tremolar, igual que una fulla; en girar-me cap als meus companys vaig poder observar que no era l'única que va notar el fred. El Gerard, que s'estava posant els guants; l'Oliver, que es posava el seu famós gorro taronja fluorescent i la Marta, que es posava una gran bufanda del Parfois, em van fer adonar que estava nevant. Em vaig abrigar, i tot seguit vam començar a caminar muntanya amunt. Durant la mitja hora que vam caminar abans d'arribar al refugi, ens ho vam passar força bé. El Gerard estava molt animat, l'Oliver comentava les vistes i la Marta només feia fotos.

En arribar al refugi ens vam sorprendre! Era vell, fosc, inhabitual, ombrívol amb un aspecte amenaçador i sinistre, amb tres finestres, una porta mig trencada amb la fusta que s'anava caient. Aquell lloc em recordava al castell d'en Dràcula. Tot i les queixes, el nostre únic remei era entra-hi, ja que la neu ja començava a caure massa ràpid. A l'entrar, recordo que se'ns va glaçar la sang a les venes. Es va tancar la porta de cop i ens vam espantar. L'Oliver va voler anar a treure el cap per la finestra. Quan va tornar, pàl·lid i sense el seu somriure habitual, ens va avisar que en poc més de 3 minuts estaríem sota una allau. Així va ser. La Marta, histèrica, sense cobertura, sense adults. Érem quatre joves aïllats dins d'un refugi de mala mort, sols.

La sort que vam tenir, que les parets fossin més o menys resistents, i que hi hagués porticons. Aquest últim element ens va treure una mica la por, ja que no vèiem el que passava fora... Aquella nit vam decidir dormir al menjador, sobre una catifa de colors que hi havia i equipats amb el nostre sac de dormir i d'una llanterna. Només per a sopar vam menjar una barreta, pel fet que no vam ser capaços

de moure'ns del menjador. Ens vam prometre en no separar-nos de tota la nit. Ens vam estirar molt junts, un al costat de l'altre. Gairebé no es podia respirar, però al cap de no sé quanta estona ens vam adormir. Espantats amb el cor desbocat, la boca seca, però ho vam aconseguir. En un moment de la nit, no sé pas quina hora devia ser, vaig sentir un fort cop, em vaig despertar, vaig tardar pocs segons a adonar-me, que sobre aquella catifa i dins del sac de dormir estava completament sola, no hi havia ningú més a part de mi i el batec del meu cor. Vaig decidir aixecar-me, tot i que la por em superava. Amb veu tremolosa vaig començar a cridar, si així es podia dir. Cridava i cridava, sense obtenir cap resposta. Tenia la vista borrosa, però considerant els meus esforços vaig aconseguir trobar la Marta, asseguda a terra, plorant, tenia pinta d'estar més morta que viva en aquell instant. Mai havia vist la meva millor amiga en aquest estat. Aleshores li vaig intentar demanar què havia passat, i sense obrir la boca, va assenyalar la paret de fusta que teníem davant. Mai havíem cridat tant, una ombra bestial, malèvola, inhumana, ferotge. Només vaig poder veure com es movia fent-nos gestos d'adeu, quan es va girar vam poder observar la llarga cabellera que tenia, res més. El pànic que sentíem era inefable. No hi havia rastre dels dos nois, però en desaparèixer l'ombra d'aquella paret va aparèixer el missatge que havia estat picat a la fusta, causant dels forts cops que em van despertar. En aquell instant ho vaig entendre tot. S'havien endut el Gerard i l'Oliver, deixant un camí d'esquitxades de sang pel passadís.

La Marta em va agafar i tot seguit, ens vam estirar. De cop vaig sentir les seves mans que m'abraçaven, ja no tenien força, ella amb els ulls oberts, però sense reaccionar. Deu segons més tard em vaig desmaiar.

Avui que soc conscient de tot o quasi tot el que va passar ho escric. Totes aquestes emocions que sento en recordar-ho em superen. No sé com torno a ser a casa, qui ens va trobar, com ho van saber, com ens van desenterrar...

En recordar aquesta història m'agafen atacs d'ansietat, de pànic.

Em trobo sola a casa sense poder sortir de l'habitació, el meu refugi. On regna un silenci, que mai més podrà ser omplert per altra cosa que por...

I sabent que he perdut als meus tres millors amics... no puc seguir.

Seguiré jo, segurament no ho estareu imaginant, però sí, soc jo. El mateix que va posar fi a la vida d'aquells tres joves, el mateix que va tallar aquell missatge a la paret de fusta, el mateix que va fer adeu amb la mà...

Soc l'ombra, i ara em toca a mi explicar-me...

Aquest refugi és el lloc on vaig néixer i el lloc on he mort.

Quan em vaig adonar que aquest refugi es podia llogar, vaig creure que alguna agència de viatges vindria a visitar-lo. Així va ser. Com explicar-vos que aquelles quatre persones que van venir, van viure el mateix que aquests joves han viscut. Només vaig deixar viu un pobre noi, amenaçant-lo de no dir res a ningú, de seguir amb el seu treball normalment.

Ara veig que em va obeir, perquè m'ha portat aquests 4 joves.

No he amenaçat la noia que vaig deixar en vida, però sé que a partir d'ara, per ella serà difícil. Em demanareu, per què fas això? Per què ets tan cruel, fred, sense sentiments? Molt fàcil. En aquesta casa, una ombra li va treure la vida als meus pares i al meu germà. Com molt bé endevinareu, vaig ser el que es va quedar viu. Avui soc una ombra perquè com molt bé ha dit la jove que tots coneixeu, no podia seguir.

Sense saber com, aquí em trobo, cada novembre faig una cosa així, el curiós és que els altres onze mesos l'any no em trobo enlloc, soc l'ombra d'una ombra, ningú em veu, no soc ningú, només un més allà a dalt. Allà on el cel és blau, on la gent és bona, on es viu tranquil i feliç. On cada dia algú es troba amb algú de conegut. El cel és blau per a mi onze mesos l'any, però com bé he dit al novembre, baixo, i el cel és tot menys blau. Sento una cosa rara dins meu, que ara ho podríem traduir com a

venjança.

Ara ja coneixeu la meva curta història, el meu punt de vista i la meva opinió. Ara sereu capaços d'entendre que cada història té diferents punts de vista. Em creureu o no, però jo ja m'he explicat. I dic la veritat, ja que tot el que us acabo d'explicar ho escric al març, un mes blau, lluny del foc, de l'infern, de la por, de la mort...

I ara a vosaltres de creure-us el que vulgueu, d'interpretar lliurement aquesta història, però aquí acabo jo..., aquí acaba la meva història, aquí l'ombra desapareix deixant rastre i aquí m'acomio deixant-vos una vida de silenci.